

BARBARLARI Beklerken

Sayı 08 / 2021

*Dikenli eli tutmayanı
Ciddiye almayın!*

“yeni olanı yap!”

SADECE ANALİTİK DRAMI

Sipahi merhaba

gücendiğin pusatlara yolladığım kuşkuları sakla

bir cengiz oyununda eli bitirerek kazandım onları

düşleyemeyeceğin kadar ince ve hafif

ticari koşuşturmaları

gördüğün an akla cenge giden paltomu

tur attığım deneysel stratejimden

fen işleri müdürlüğünden ve baykuş şiirlerinden çaldım onları

gözüm şehirleri anarken yanar burkulur hatırlamadıklarım

üzerindeyken hatırlat onları

pırlantam yok ötekileşmeyi de çalarken unuttum

Davut kadar değerli tuttum ancak Piaget bile bayılmadı

korku ve psikolojik seyrelti yan yana olmamalı

o heykele de bayılan olmadı

Doğanay Dağlar

SİPARİŞ SİZİN İÇİN AŞK YUMURCAK DENKLEM

Görüldü evet laboratuvarlar da tahakküm istiyor
nasılsın ve yemin olsun bitmeyecek Hipokrat'a inanç istiyor
-cerrah değilsin sen kendine gel utanç odağı
sezgisel araziden tapu istiyor

tutturamadığın ar yolu enjektöre mahcup değil
ok yamacına değmez serum denemek hoş değil
yeşil mi yatak ya beyaz ya mavi
refakati rönesansa dayalı hemşiremiz yapma
sürmesinler seni önlüklerden gözükmeyecek beyazlıklara
sigara içilmez orda yarısını rüzgar götürür
avuçlarına saklama

buzluklara fidan da bağışlanmaz maaş yatmaz o ay
hastalık zor mürekkep lekesi kadar var mı
biraz beklesen çıkar mı acabaların
içeriye girmeden önce
yarışma bitti atandığın gözlüklerle gitme
sigara da son anlarını yaşıyor
öz, özleriniz kamaşıyor hemşire
utaniyorsunuz

Doğanay Dağlar

TERS YÜZ OLMANIN TOPOLOJİK HİKÂYESİ

Max Klinger'in esiniyle

Elini kaybetti bir zamanlar bir kadına ait olan eldiven; kendisini giyinecek zarif elin peşine düştü. Çölde öğlen uykusundan uyanan bir adam da, bu tutkudan etkilenip, eldivenin peşine düştü. Savruldu eldiven, rüzgârı kavrayıp; adam da savruldu eldivenin peşinden, yollarda kayıp. Eldiven elin, adam eldivenin düşünüyü kurdu; düş büyüdü, gerçeği boğdu. Adam küçüldü, el kadar oldu; eldiven büyüdü, adamı yuttu. Adamı boylu boyunca içine alan eldiven, birdenbire heyecandan ters yüz oldu. Adam, bu refleksin şiirsel yasalarını formüller halinde avucuna yazdı; sonra unutup elini yıkadı. Mürekkep aktı; gözyaşı aktı; eldiven ak, adamsa kapkaraydı. Muhtelif kayıp eldivenler, ellerini kaybetmiş eldivenler, el ele tutuşup günbatımına doğru uzaklaştı. Adam yine yalnız kaldı, dışarıda kaldı; yeniden, çölde uykuya daldı. Yalnızlığının ilk aşrının ortasında, birdenbire uyanıp, eldivenin bir ele, elin de bir kadına ait olması gerektiğini hatırladı.

Rastlantının yazgısal yasalarına göre bir gün mutlaka ikinci kez aynı noktadan geçmesi beklenen o eldivensiz kadını bekliyor şimdi. Ellerini cebinde, tansığı olasılıkta, hayatı sayrılıkta, içini dışarıda tutmaya çalışıyor.

Orçun Güzer

(2007)

BETİKA:

Geometrik Düzene Göre Bin Parçaya Ayrılmış Dünyamızın Geleceğine Yön Verecek Gençler İçin Manevi-Ahlâki Reçete

- El ele yürüyen uyurgezerlere yol vermeliyiz.
- Boş vakitlerimizde papağanlardan retorik dersi almalıyız.
- Yazılmamış kitabı okuyabilmek için camsız gözlük takmalıyız.
- Ortadan kaybolmuş olanı ortaya çıkarıp, orta oyunu oynatmalıyız.
- Ninniye çığlıkla yanıtlamalıyız.
- Tan vaktini çalar saatle ürkütüp kaçırmamalıyız.
- Öksürük çiçeklerini mendil içinde saklamalıyız.
- Esinti olmaması için, acunun pencerelerinden sadece birini açık tutmalıyız.
- Ziyaretimize gelen hayaletleri de, canlılar kadar özenle ağırlamalıyız.
- Ağır başlı davranışlarla başımızı ağırlaştırmamalıyız.
- Tek ayak cezasını, iki ayak havada devam ettirmeliyiz.
- Kardan adamla dostluğu, eridikten sonra da sürdürmeliyiz.
- Duvarları bedenden dışarı ittirmeliyiz.
- İç çekişlerden bir halat örmeliyiz.
- Kendi labirentimizi kendimiz kurmalıyız.
- Muammaların çekirge kasırgasıyla, akliselimin tarlalarını yağmalamalıyız.
- Uyduları yörüngeden, meteorları sürüklenişten kurtarmalıyız.
- Bir kulaktan girenin öbür kulaktan çıkıp serbest kalmasına vesile olmalıyız.

Orçun Güzer

(2015)

UFUK AKARI İLE SÖYLEŞİ

HAZIRLAYAN: DİLAY KABABIYIK

1. Ufuk Akari, onu bilmeyenler için kendisi hakkında ne söyleyebilir?

1958 Mürefte doğumluyum. İlkokul 2. sınıfta Bayrampaşa'lı oldum. Evliyim, iki çocuğumun babası ve bir torunumun dedesiyim.1978 kuşağındanım üzerine ağır yükler bindirilen bedel ödetilen kuşak.

40 yaşında resim sevdasına kapıldım, 50 yaşında fotoğrafa tutuldum,55 yaşında iken Gezi Direnişini fotoğrafladım akabinde oluşan toplumsal muhalefetin gösteri ve protestolarını, yasaklı yasaksız 1 mayısları hem eylemci hem “fotoğrafçı yurttaş tanığı” olarak izledim.

İşçi sınıfının sabaha kadar vardiyalar halinde ayakta olduğu, evlerin altındaki trikotaj atölyelerinin seslerinin eksilmediği, çoğunlukla Balkan muhacirlerinin yaşadığı mahallerde hareketli ve cıvı cıvı sokaklarda büyüdüm. Hayata, insana bakışımı, sınıfsal duruşumu ve siyasi kimliğimi bu semt oluşturdu. Belki de bu yüzden sokaklara sevdalandım.

Şişli Siyasal bilimler mezunuyum. Uzun yıllar satış pazarlama alanlarında her kademedede çalıştıktan sonra 2015 yılında emekli oldum.

2013 yılında kurulan Turkuazstreet fotoğraf Kolektifinin kurucu üyesiyim.

İfsak'ta sokak fotoğrafçılığı grubunun danışmanlığını yapmaktayım.

2. Büyüdüğünüz yerlerin sizin fotoğrafçılığınızdaki anlamı nedir? Sokak ve sınıf; bu iki önemli unsur sizde neyi çağırıştırıyor?

Fotoğraf bir hobiden ziyade kendimi ifade etme ve yaşam biçimi benim için. Hayata bakışımın oluşmasında sosyoekonomik koşullarımın ve yetiştiğim sosyal çevrenin önemi fazla.

Fotoğraf karesine indirgediğim, ayıkladığım veya seçtiğim görüntülerde bu bilinçaltının tezahür etmesi kaçınılmaz. Kısaca İnsan neyse onu çeker. Bunu planlaması ve içgüdünün kontrolü benim gibi sezgisel ve doğaçlama çalışan bir fotoğrafçı için pek mümkün değildir.

Sokak sınıfsal farklılıkların en aza indirgendiği kamusal bir alandır. Kısacası hayatın en yoğun gözlemlendiği yerdir sokaklar.

Bu nedenle insanları eşitleyen demokratik bir mecradır. Sokak hayat, fotoğraf hayattan damıtılmış bir andır.

3. Tarkovski, Bergman, Trier ve daha birçok yönetmenin filmlerinde fotoğraf karelerini andıran sahnelere denk gelmek mümkün. Fotoğraf ve sinema arasındaki ilişki hakkında ne düşünüyorsunuz?

Fotoğraf ve sinemanın görsel dilde ortaklaştığı birbirini beslediğini düşünüyorum. Fotoğrafın tanık ve belge algısı hep gerçekle ilişkilendirilmesi, çeken ile bakan arasında anlam yükleme farkı ile sinemadan çok ayrı bir yeri var. Sinema kurgusaldır hikâye anlatır ve yönetmenin dünyasıdır ve bu dünya, kalabalık bir ekip çalışmasıyla kurulur, müzikle desteklenir oyuncular karakterleri canlandırır ve kendi gerçekliliğini oluşturur.

Ülkemizin değerli yönetmenlerinden Nuri Bilge Ceylan fotoğraf birikimini ilk filmlerinde ustaca kullanmış durağan ve uzun sahnelerle fotoğraf dilini sinemasında ustaca kullanmıştır.

Fotoğraf öznel olduğu kadar sunulduğundan itibaren birçok anlama tabi olan bağlamını hiçbir zaman bilemeyeceğimiz sadece yorumlayabileceğimiz zamandan koparılmış görece bir anın kayıdır.

Alt yazısıyla anlamını bağlamını değiştireceğimiz bir kayıttır.

4. Sokak fotoğrafçılığı diğer fotoğraf çalışmalarından kendisini nasıl ayırıyor? Sokak anonim bir alan. Bu alanda özgünlüğünü nasıl koruyor?

Sokak fotoğrafı, pozu, kurguyu, kırpmayı sevmez. İçgüdüsel ve spontanedir, ritimdir, ışıktır, gölgedir, sürprizdir, absürttür, duygudur, komiktir, acımasızdır, şefkatlidir, zıtlıklar barındırır. Adeta doğaçlama bir caz melodisi gibidir, en saf haliyle sunulan kısaca insana ait tüm hallerin anlık kayıdır.

Sokak fotoğrafı geleneği olan bir tarzın adı ve görme biçimidir. Sokak fotoğrafında tek bir üslup yok benim izinde olduğum sokak fotoğrafı Candid olarak adlandırılan öznesine haber vermeden çekilen spontane ve sezgisel gözlem gücüne dayalı bir sokak fotoğrafı. İçerik ve biçimin aynı anda yakalandığı fotoğrafların arayışındayım. Kontrolsüz bir alanda bu anlayışa uygun fotoğraf elde etmenin güçlüğü

benim motivasyonu oluşturmakta. Böyle bir anlayışla tekrara düşmeden biricik ve özgün anlar kaydetmek bu zor çabanın ödülü.

Sokak fotoğrafının bir tanımı yok ama çok beğendiğim ve Ibarionex Perello'ya ait bir yorumunu paylaşmak isterim. "Sokak fotoğrafı bu dünyada birbiriyle gerçek ilişkisi olmayan ancak fotoğraf çerçevesinin sınırları içinde olan unsurlar arasında bağlantılar oluşturmakla ilgilidir."

5. Fotoğraf hangi anları yakalarsa klişeye düşmez? Anın ele geçirilmesi yahut fotoğrafın bulunduğu âna müdahalesi mümkün müdür?

Hangi fotoğrafların klişe olduğuna bakmak daha doğru bir yaklaşım olur. Bizim coğrafyada sümüklü çocuk tarifiyle özdeşleşen grup halinde çekilen fotoğraf ve konular, selfi çeken insanlar, barizce izleyene sunulan kolay tezatlar ve birbirini tekrarı olan fotoğraflar.

Hayatın akışını gözlemlediğinizde sıradan ancak fark edilmeyen hayatın, anlardan oluştuğunu görürsünüz. Sokak fotoğrafı bu sıradanlığın sıra dışı anlarını görmektedir.

Bu kadar zengin bir plato dururken milyonuncu kız kulesini çekmek Kapodakya'daki yerli kovboyların şahlanan atında silüetini çekmek, Bitlisin bilmem hangi köyündeki karizmatik abiyi çekmek, kaplıcada yıkanan atlardan çocukların taklasının peşinde koşmak, değişen balat sokaklarında hala sümüklü çocuk aramak, Cumalı Kızık köyü halkını fotoğrafçıya düşman kılan fotoğrafta ısrar etmek bizim coğrafyamızın en vazgeçilmez klişeleri. Oysa fotoğraf evden çıkar çıkmaz size tüm anların şölenini sunan zengin bir ırmak gibidir akar gider ve bu ırmakta antik çağın devrimci filozofu Herakleitos'un söylediği gibi iki kere yıkanmak mümkün değildir.

6.Sokağın çıplaklığı bir bakıma insanlar üzerinde korkunç bir etkiye sahiptir. Çektiğiniz karelerin verdiği huzursuzluk sizi ne derece tatmin ediyor?

Hiç tanımadığınız İnsanlara fotoğraf makinesini doğrultmak gerçekten tehdit edici ve oldukça agresif bir davranıştır. Kamusal alanda yapılıyor olması bunu değiştirmez bu nedenle fotoğrafçının empati kurmak suretiyle etik çerçeve ile vicdanlı ve saygılı bir sınır çizmesi gerekir. Bana huzursuzluk verecek fotoğrafı çektiysem silerim.

7. Türkiye'de fotoğraf geleneği var mı sizce? Bugün bu gelenek geliştirilebiliyor mu?

Türkiye'de 70'li yıllardan itibaren güçlü bir damar ve gelenek oluşturan toplumsal ve sosyal belgeci belgesel fotoğraf haricinde bir gelenekten söz edemiyoruz. Dijital devrim ve internetin yaygınlaşmasının etkisi fotoğrafı kitleselleştirdiği gibi özgürleştirdi. Dünya fotoğrafıyla karşılaşma ve bilgi kaynaklarına kolayca ulaşılması beraberinde dernek ve eğitim kurumlarında dayatılan "güzel fotoğraf" anlayışının sorgulanmasını getirdi.

Bu değişim ve dilin oluşma süreci tüm hızıyla devam ediyor. Çağdaş sokak fotoğrafının izinde olan fotoğrafçıların bu değişimde önemli rol oynadıklarını görüyoruz. Fotoğrafı sadece estetik ve kusursuz kompozisyon anlayışına indirgeyen ve genel beğeniye hitap eden ve kusursuz kompozisyonu

amaçlayan “güzel fotoğraf” anlayışı tüm dünyada olduğu gibi ülkemizde de devam edecektir ancak egemen olma özelliğini kaybedecektir.

Artık Çağdaş sokak fotoğrafı rüştünü ispat etme işini geride bırakmış ve dünyadaki örneklerine ulaşma yeteneğini kazanmıştır.

8. Son olarak eklemek istediğiniz bir şeyler var mı?

Dijital devrimin ve çağın yarattığı hızlı yaşam fotoğrafında başını döndürüyor. Fotoğrafın olmazsa olmazı haline gelen Instagram, kapitalizmin kullan-at, çabuk tüket, yenisine bak felsefesine uygun olarak fotoğrafları hızlı tüketim maddesi haline getirdi.

Yavaşlamak, düşünmek, okumak ve üretmek için tekrar tekrar klasik dönemler bakmak çağımıza uygun ama kalite işleri takip etmek gerek.

<http://www.ufukakari.com/>

<http://www.ifsakblog.org/sokak-fotografi-uzerine/>

Güzel Kutsal Zaman

Uzağa

susuz ağzıyla

uzandı

Defterler ve taşlardan oluşuyordu mekân. İrili ufaklı, yan çizgili, geometrik şekilli, kokulu, ağır ciltli, silik, okunaklı, siyah ve siyahın türevi renklerde defterler. 1960'ların haşın, vahşi, mistik havası mevcuttu mekânda. İçeri girdi, sustu. Suskunluk yemini eden kadındı bu. Cebinden minyatür bir haç çıkarıp A Personal Anthology'nin üzerine koydu. Kutsal Amerika! Kutsal Amerika! Kutsal Amerika! Mırıltılarından bu anlaşıyordu kadının. Mırıltı mı demeli, eski yazıtların arasında tozun ya da rüzgarın ya da şarkının, inkaların, gachoların, ziyaret ve konaklama ya da yok etmek için geldikleri bu yer küçük bir mırıltıdan başka bir akort olamaz mı?

Oldu.

Oldu çoktan.

Uzağa

susuz ağzıyla

uzandı.

Elleri, ayakları, gözleri suydu onun. Gelgitlere meraklı ruhunun derinliklerinde çayırları gözlerinin önüne getirip uzun soluklu bir düşünceye daldı. Daldı mı?

Belki de.

Size onu anlatmam için bir hikayeye ihtiyaç duymuyorum. Mırıltı yeterli. Çakıl taşları denizin ötesindeydi. Ayakları hakimdi oraya. Çünkü ayakları o kanlı günde çivilerle mihlanmıştı. Ara ara delikleri hissedirdi. Daha çok rüzgar. Oysa güzel sandaletler olmalıydı ayaklarında. Mısır püskülü bir kolye. İpekten bir hırka. Tılsımlı kolye sarmalıydı bedenini. Kimse görmemeliydi kolyeyi. Kahin öyle söylemişti. Kahinin sözüne inanılır mı? O inandı. İnandı mı?

Bir ihtimal.

Sarp kayalıklardan kartal yuvasını buldu. Günlerce kalmıştı o eşsiz manzarada. Gördükleri gözlerinin besiniydi, ruhunun ve cennet şarkısının notaları ancak onunla seslenirdi kutsal toprağa.

Şimdi Amerika’da isyan rüzgarı esiyor. Bill Holiday şarkıları. Bob Dylan yeni çıkıyor sahneye. Yuvarlak masa herkesi kabul etmiyor. Dışarıda masanın eksik mahsulleri hayıflanıyor olsa da, masa üç beş yıla kalmaz onları ağırlayacak. Bir gazeteden öğreniyor bunları. Oradaysa hastalanmaması mümkün değil.

Orada mıydı

Kim bilir

Ertesi gün duvara bakıyordu kadın. Sarmaşık duvarı kaplamıştı. Önceki günler hafızasından silindi yavaşça. Dostluklar, anı tortusu. O sirk gösterisi diyordu bunlara. Başkasına zamanı verenin sonu başkasının ölümüyle yüzleşmektir. Kırıntılar... Dağılmış tahılların yığınlarına dönüşmesi işi zorlaştıracaktı. Dünyanın dili küfürdü, ıstırap ve kan. Bu üç özelliği kullanan başarılı oluyordu bu aldatıcı dünyada.

Taşları sırasıyla sildi. Birazdan gelirdi ziyaretçiler. Birazdan kokuşmuş ayaklarıyla herkes doluşurdu. Bir de onun ayaklarına bakılmalıydı. Acının geçtiği bir delik vardı onda. Modern insan ayaklarını örterdi. Ayakların hak ettiği çıplak olmaktı.

Neden hızla, parantezli, bedbaht, aşırı, uyuşuk, tepeleme, sürünerek, kancalarla, sıkılğan, hoyrat, dalgın, şahsi, başına buyruk, tökezlemiş, tutsak, dengesiz, iki yüzlü, sıradan, küskün, pespaye, hırsız, iktidar dolu, çemberli, hınzır, yapışık, üşengeç, doyumsuz insanlar burada?

Parçalar zamanla yerine oturacak. Amaçlanan bu. Güneşin, yağmurun, çizginin ve defterlerin ve ardı sıra hiç değişmeyen ziyaretçilerin odaklandığı bu düş gayretkeş bir çabanın ürünü. O da çabalamıştı. Ölmemeye... Düş görerek ölmeyeceğini düşündü ve ziyaretçiler bir düş aracıysa ellerine aldıkları taşlar, karıştırdıkları defterler, kokladıkları dünya onlara yeni imkânlar tanıyacak taşın sabitliğini çözmenin başka yolu var mı? Hayat ölüm oyununa dönüşeli çok oldu. Ölüm oyunun neden düşle gerçekleşmesin?

Kafasında bu düşlerle hareket etti. Kafasında bu düşlerle hareket ettiyse oyun başlamıştır.

Dolunay Aker

[VARLIğI BUNDAN SONRA JEAN AMERY OLMUşTUR...]

fark söylerse niteliği
hırslı bir göreve maruz bırakılır.
ve ki, kamusal alanda bize bıraktığı tepki
ölüm hükmüyle özdeşti.

bir hınç bilimi icad edilecek
bilindik orkestraları içinde
uyumlar, gündelikler, politikalar
emeğin araçsallaştırılması
gerektiğinde
sessiz bırakma tekil tecrübeyi.

beni affettiğin için
durağan tecrübeyi saptadığın için
bir Mesih gücünde ve
geçmişin hakkı olmadığını söyleyeceğiz.

kabul edilemeyecek boş törenden
geliştirebileceğimiz aynadan farklı
kitlesele duyarlık imgeleriyle
askıya alınan iştahla
gasp edilen kapanmakla
geçerliliğin özdeşliği
ki beklenmiş olduğumuz.

Nalan Kurunç

Arya:
Tembellik Hakkı

Bitmeyecek etkinsizlik
Meşguliyetin jesti
Ölümlü varlıklarda canlı şeylere değen potansiyel
Yaşamak bazen bölmekle yetinir, diyen.

Arı bütün
Erek içinde erek
Münferit bireyler münferit toplumlar
Tanıldığı yüksek imkân
Bir kenara bırakılan çıkarsama
Hiç bir şey değmedi uzuvlara
Ama shabbat shabbat

Nalan Kurunç

Çerez

Kendine acıyan bir bozkır pidesiydin sen
Ucuzcularda değışmiştiin formanı senin gibilerle

Bütünlemeden kaçıp çarşıya çengel attınız o yaz
Geç bir takip başlattık bizse derhâl steysin bir gecede

Stetoskoptan duyduk trenin gelişini, hey gidi,
Ki dinlesin o zarif sarışınlık ezilenlerin içini

Kâğıt güzel ama sıkışıyor
Çekiştirdiğimde yırtılıyor soyut bir imge gibi

Ne su gibi ne kan gibi sadece bir benzetme gibi
Beylerbeyi Hamamına hâki servislerle gitmek gibi

Araba aldırır ulaşımşızlık insana
Benzincinin dönüşünde çevirme olsa da

Korkulur bizim gençliğimizden, kandırır feleği
Attığımız zaman çerezi, tuttururuz tekerleği.

2 Şubat 2021
Tamer Gülbek

Uykudan Uyanış

Damarların içinde, su kenarlarında
Minik patlamalar düzenleyen donanmalar var
Ve rüzgârda zikzaklar çizen martılar var tuzlu kanda.

Sabah vakti. Kırsal kesim kış boyunca uyumuştur.
Cam kenarındaki koltuklar kürkle kaplanmıştı avlu doluydu
Gergin köpeklerle ve ağır kitapları acemice taşıyan ellerle.

Şimdi uyanıyoruz, yataktan kalkıp kahvaltı ediyoruz!—
Kan limanından bağırışlar yükseliyor
Sis ve gemi direkleri ahşap mücadelenin darbesini yükseltiyor gün ışığında.

Şimdi şarkı söylüyoruz ve mutfak zemininde minik danslar yapıyoruz.
Bütün bedenimiz gün doğumunda bir liman gibi;
Efendimizin güne teslim ettiğini biliyoruz bizi.

Robert Bly

Türkçesi: Tamer Gülbek

TEKİNSİZ EV

1. Bölüm

Her şey eziliyordu ayaklarının bastığı her yer eziliyordu, parmaklarının dokunduğu duvar taşları eziliyor ufalanıyor çürüyor ve yok oluyordu, gözünün gördüğü binalar yıkılıyor büyük bir toz parçasına dönüşüyor sonra havadaki bir karahindiba tüyü gibi uçuşuyordu. Dilinin üzerinde duran et önce dişi tarafından öğütülüyor sonra parçalarına uğrayıp, yer çekimiyle hıcı asitli havuza düşüp eriyordu. Kulaklarının içinden giren bir ses frekansı anlamadan daha çok bir radyo anteninin asla bulamayacağı kanalı arıyor gibi cızırtılar çıkarıyordu. Ve bunlar hepsi ayağını yere koymadan gerçekleşip bitmişti, şimdi kaç milyon kez bunu yaşayacaktı. Kaç milyon kez gözünden elinden ayağından dilinden dolayı parçalanacak eriyecek uçuşacaktı. Cevabını bilmiyordu çünkü bildiği bir dünyada yaşamıyordu. Saniyeler içinde yok oluyor sonra saniyeler içinde var oluyordu. Zaman yoktu. Fakat hep hissettiği bir şey vardı bu onun dünyası değildi. Nereye sıkıştırılmıştı böyle. Uzun zamandır bunu düşünüyordu. Sürekli parçalandığını bölündüğünü hissediyordu. Fakat bunu kimseye anlatamıyordu sadece kendisi yaşıyordu, sanki kendisi dışında kimse bunları hissetmiyordu. Evet gördüğü bir binaydı fakat kaç kişi bu binanın milyon kez yıkıldığını ve yeniden inşa edildiğini ve tekrar yıkıldığını ve tekrar inşa edildiğini görüyordu. Kaç kişi yemek yerken ağzında çığlık atan bir et parçasının sesini duyuyordu. Kaç kişi. İşte O bunları düşünürken kaç kez işine gidip gelmişti. Şimdi eve gitmeliydi. bir evi vardı en azından gidebildiği bir evi olduğu için memnundu.

Evden çıkmak, işe gitmek ve eve geri dönmek bu onun uzun zamandır yaptığı bir işti ve artık o kadar iyi yapıyordu ki bunları. Zaten bunları iyi yapmak için büyümedi mi. Aslında büyümek bu değil miydi. Yanlış mı anlamıştı. Eğer doğru anlamışsa evet büyümüştü. Kendisini ve çevresinin taktir edeceği gibi bir aile kurmuştu. Kendisine ait olan bir aile. Kendisinin olan bir aile. Evet düşündüğü gibiydi büyümüştü. Bahçe kapısının önündeyken onu görüyordu bahçeyi sulayan çiçeklerle uğraşan ve arada evin kapısından içeriye bakan O yu. Gülümsüyordu, çünkü değmişti bu, O, çok güzeldi, evden lezzetli olduğunu kokusundan bile hissettiren yemek kokusunu alıyordu ve daha güvendeydi şimdi. Bildiği yere gelmişti O, sokaklar istediği kadar parçalansın ufalansın hiçbir şeye değmezdi. O karşısındaydı. İşe gidip gelirken hissettiklerini bu evde hissetmiyordu. Bu eve ait olduğunu biliyordu. Kapıyı açıp bahçeden içeriye giriyordu. O yu öpüyor bahçeyi hızlıca aşip direkt evden içeri girip televizyonun önünde duran bacağının yarısına bile gelmeyen ama kendisine ait olduğunu iliklerine kadar hisseden ve gururlanan O yu görüyordu tüm masumiyetiyle. Öyle ki onun ağzının arasında parçalamaya çalıştığı o küçük dişlerinin arasına sıkıştırdığı ve koparmak için can attığı oyuncaklarını ve ağzının, ellerinin kenarındaki salyayı görünce daha sevimli buluyor onu kucaklayıp havaya fırlatıp tutup etrafında döndürüyordu. Öpüyor üstelik dudaklarının onun yanağında bıraktığı izlere hayran kalıp ısırmamak için kendini zor tutuyordu. O ona aitti. Ondandı. Üstünü değiştirip yemek yemesi gerekirdi kendisinden olanı O yu yavaşça yere bırakıp odasına geçti.

Odalar... sürekli değişen büzüşen farklı görevlere ve amaçlara bürünen odalar. Dün giyindiği odada bir mutfak tezgahı vardı bugün giyineceği oda oturma odası olmuştu. Daha geçen çocuk odası dedikleri yerde tualete gitmişti. O nun neden bu kadar eve müdahale ettiğini anlamıyordu. O neden evi sürekli değiştirip bozup yeniden yapıyordu. Neden her gün işe gidip gelirken sokakta karşılaştığı o duyguları O da ona hissettirmeye çalışıyordu. Burası onunda eviydi neden bu haliyle kabullenmiyordu. O, güzel yemek yapıyor kendisinden olan küçük O ya bakıyor onu eğitiyor üstelik bahçeyle uğraşabiliyor istediği zaman alışverişe gidebiliyor istediğini yapabilmesine rağmen neden halen evi değiştiriyordu. Fakat O bu kadar evi değiştirmesine rağmen yine de bir şey söylemiyordu çünkü ev onun işiydi. Kendisi dışarıdayken O da ev ile ve kendisinden olan O ile ilgilenecekti. Aile zaten bu değil miydi, bu şekilde görmedi mi. Odalar kaçınıcı rolünde bilmiyordu fakat evdeki bu durumun kendisini kokuttuğunu hissediyordu. Yine de sesini çıkarmıyor olması gereken buymuş gibi davranıyordu. Herkes yapılması gerekeni yapıyor ve hayat devam ediyordu.

Şimdi yemek masası daha dün önünde üç kişinin bulunduğu bir resmin tam karşısına kurulmuştu. Kendilerinin olduğu resim. İlk aile resimleriydi onun dış çıkardığı zaman ellerine bir fotoğraf makinesi almış 5 saniye sonrasına ayarlamış ve karşına geçip fotoğraf makinasının çekmesini beklemişlerdi. Daha geçen o fotoğraf evin girişinde duruyordu. Şimdi ise O fotoğrafı buraya layık görmüştü. Sanki aralarında gizli bir anlaşma vardı herkes ne ile uğraşması gerektiğini biliyordu. Sofraya oturmuş onun her zamanki gibi elinde bir tencereyle içeri girmesini bekliyordu, bu ona kendisini iyi hissettiriyordu hatta öyle ki ne zaman böyle görse onun hem güzel hem de iyi bir anne olduğunu düşünürdü. Fakat bugün kapısının önünden o lezzetli olduğunu hissettiren yemek tenceresi ile gelmedi o masaya. Belli ki yemek başkası tarafından yapılmıştı. O ise neden yemek yapmadığının açıklamasını bile yapmadan yanından öylesine geçmişti. Nasıl olurdu o yemek yapmazdı, O ya neler oluyordu. Zaten evin bu garip haline ses çıkarmamakla ve çalışmakla elinden geleni yapmıyordu. Kötü bir eş değildi olmadığını düşünüyordu. Birden masadaki tabakların yere düştüğünü ve ufalandığını görmeye başladı. Duvarlara asılan resimlerin birer birer yere düştüğünü kırılan camların sesini işittiğini duyuyordu. Köşede kendi hande olan saatin yelkovanı daha hızlı dönüyordu. Ve yelkovanın hızıyla parçalanıyorlardı. Her şey aşağıya yere doğru en dibine doğru çekiliyordu. Hiçbir şeyin hakkı değildi yukarıda durmak. Her şey esniyordu masa esniyor masanın üstündeki tabaklar eriyor ve masanın üzerinden birer damla çeklinde akıp gidiyordu. Artık burasına ait değildi her şey onu dışarıya itiyordu, O değişmişti. Evi kabullenmiyordu demek. Bu yüzden hep aynı kapılar farklı amaçlarla açıldı. Dışarı taşmak istiyordu derken birden havadan aşağıya düşüyormuş gibi hissetmeye başladı.

2. Bölüm

Her şey eziliyordu ayaklarının bastığı her yer eziliyordu, parmaklarının dokunduğu duvar taşları eziliyor ufalanıyor çürüyor ve yok oluyordu, gözünün gördüğü binalar yıkılıyor büyük bir toz parçasına dönüşüyor sonra havadaki bir karahindiba tüyü gibi uçuşuyordu. Dilinin üzerinde duran et önce dişi tarafından öğütülüyor sonra parçalarına uğrayıp, yer çekimiyle hıclı asitli havuza düşüp eriyordu.....

Suna Karataş

“Pride” (2014): Bir Radikal Demokrasi Pratiği

Kısa bir zaman önce Matthew Warchus tarafından yönetilen ve gerçek bir hikâyeden -yani bir pratikten- yola çıkan “Pride”ı eşsiz bir keyifle izledim. Film her şeyden evvel politik bir teoriyi, Belçikalı siyaset teorisyeni Chantal Mouffe’un kendi ifadesiyle “hem modern hem postmodern” projesini getirdi aklıma: Radikal demokrasiyi, liberal demokrasilerin demokratikleştirilmesine duyulan gereksinimi yeniden düşündürdü. Aşağıdaki atıflı notları da bu süreç içinde yazdım.

1: Filmde geyler ve lezbiyenler, ödünsüz aktivist Mark Ashton’ın geleneksel anlamıyla önderlik olmayan önderliğinde maden işçilerine maddi ve manevi destek veriyor. Böylelikle bir direniş diğerine ekleniyor. Kolayca değil tabii ki. Büyük zorluklarla. Ashton’daki çoğulcu demokratik akıl, Chantal Mouffe’un “yeni bir akliselim” dediği sağduyuya mükemmel bir örnek, öğretici bir pratik teşkil ediyor ve radikal demokrasi düşüncesi ete kemiğe bürünüp canlılık kazanıyor. Sözünü ettiğim ilişkiyi yeteri kadar açıklığa kavuşturabilmek için Mouffe’un “Radikal Demokrasi: Modern mi, Postmodern mi?” başlıklı yazısından alıntılıyorum: “Radikal demokrasinin görevi gerçekten de demokratik devrimi derinleştirmek ve farklı demokratik mücadeleleri ilişkilendirmek ise bu tür bir görev; örneğin anti-ırkçılığın, anti-cinsiyetçiliğin, anti-kapitalizmin birlikte eklenmesine izin verecek yeni özne pozisyonlarının yaratılmasını gerektirir. Bu mücadeleler, kendiliğinden birleşmezler ve bunlar arasında demokratik denkliklerin kurulması için çeşitli grupların kimliğini dönüştürecek yeni bir ‘aklı-selim’ gereklidir. (...) İşçilerin çıkarları; kadınların, göçmenlerin ya da tüketicilerin hakları pahasına savunulmamalıdır. Bu, farklı mücadeleler arasında bir denklik kurmak için zorunlu-dur. Sadece bu koşullarda iktidara karşı yapılan mücadeleler gerçekten demokratik olur”.

2: Mark Ashton ve onun gibi düşünenler önceleri iki direnişi bir araya getirmekte epey zorlanıyor. Çünkü direnişler birbirleriyle kaynaşmayı reddederek sadece hükümete (Thatcher) değil birbirlerine de cephe alıyor. Bu noktada mesafe ayarı ve doğrudan iletişimin önemi çıkıyor ortaya: Taraflar birbirlerine yaklaşıp konuştukça her türlü işbirliğine sıcak bakmaya başlıyor. Uzaklık ve soyutluk, yakınlık ve somutluğa dönüştükçe düşmanlık da yerini dostluğa, uzlaşmaya bırakıyor. Çatışmadan, uyuşmaya. Bir bakıma, Habermas haklı çıkıyor: “Şiddet sarmalı, başlangıçta sorunlu bir iletişim sarmalıdır”. İletişim var ise antagonizma yok. Farklı direnişlerin samimi birlikteliğine imkân verebilmenin yolu, olabildiği kadar problemsiz bir iletişim kurmaktan ya da diğer bir deyişle olabildiği kadar yakın temaslardan geçiyor.

3: Geyler, coşkuyla “Her kadın doğuştan lezbiyendir” diyen yoldaşlarını, genellemelerin içerdiği büyük tehlike konusunda sakın bir dille ikaz ediyor: İdeolojik kaidelerden mümkün merteye kaçınmak, geri durmak gerekiyor. Çünkü istisnaları, kuraldışılığı imha eden bir direniş zamanla tahakküme dönüşebiliyor.

4: Yerleşik düzenin savunucuları veya başka bir söyleyişle süregelen normallüğün, yani Foucault’daki anlamıyla “normalleştirme” toplumunun sözcüleri, geyler ve lezbiyenleri “sapkın” sıfatıyla damgalıyor. Beklenen atak. Geyler ve lezbiyenlerse bu sığa itiraz etmediği gibi onu -gene Ashton’a kulak vererek- benimsiyor ve böylece hem “sapkın” yaftasının kazandırdığı şöhreti direniş için kullanıyor hem de sonuç olarak yepyeni, rengârenk bir normal yaratıyor.

5: Filmin başından sonuna dek politik direnişin teorisi Geyler ve Lezbiyenler Madenci-leri Destekliyor topluluğunun pratikleriyle yeniden yazılıyor. Teori, ona ilâve edilen pratiklerle çoğalıp büyüyor. Bu da bana Deleuze’ün Foucault ile söyleşirken ileri sürdüğü şu düşünceyi anımsatıyor: “Pratik, teorik bir noktadan diğerine olan araçların toplamıdır ve teori, bir pratikten diğerine bir araçtır. Hiçbir teori, bir tür duvarla karşılaşmadan gelişemez ve duvarı delmek için de pratik gerekir”.

Bu bağlamda “Pride”, teori ve pratiğin iç içe geçmişliğini ustaca gösteriyor.

Fırat Kargıoğlu

KIYIDASIN/2

Belli belirsiz renk yansımaları mavi suyun yüzeyinde; lacivert, siyah, beyaz çakım hızında art arda...

Renk yansımaları işte yanılsama olsalar keşke.

Martı çığlıkları, kanat çırpış sesleri yankılanıyor an be an ucu belirsiz denizde.

Martılar nerede?

Gömölmek üzereler.

Sarı gagaları görünüyor yalnızca.

Kanat çırpış sesleri kesiliyor, çığlıkları daha da bir yankılanıyor.

Gizil bir güç onları suyun derinliklerine çekiyor sanki.

Sanki değil yavaş yavaş gömölüyorlar.

Görüyorsun işte.

Kıydasın yine.

Tonlarca ağırlık var sanki ayaklarında.

Adım atamıyorsun bile.

Zorluyorsun kendini, zorladıkça da ayak kaslarında birikiyor tüm kanın.

Çöküp kalıyorsun öyle durduğun yerde.

Oturuyorsun sonra çaresizce ıslak kumların üzerine.

Renkler yansıyor çakım hızında bir lacivert, bir siyah, bir beyaz art arda.

Martılar gömölmek üzere.

Ferit Sürmeli

Bekleme Süresi

hiper seksi değil taklacıdır hükümetler
yarım akıllı motivasyon çağının
uzay boşluğuna kaçan dahiler
dahil değil eşit soluklanmayan fakirler

bir tık uzağında iki boşluk arasında
kapsanmayan alan dışıyım aramayın
maskesiz tükürmeyin mesafesiz
devletlerin ve çizilen ailelerin

uluslararası tehdidim virüs bulaşma
hacklenmeyen kanım ve beklenmeyen aşım
uyuşmaz bitkisel örtüm
kan çeker duyarsız sabrım
lâ erê velâ kudret dümdüz

patlayan ekonomiler el sallayan can simitleri
kimvurduya işsiziz aşsız
açlık sınırı saraylara bulaştı
bekleme süresi tahammülü aştı
devletlere yaklaşılmıyor bir mars uzağız
pompalanan krediler ertelemeye kapalı
hava sahasına bir kriz yaklaşıyor
darphaneler yirmi dört saat mesaide
aradığınız sendikalara şu an ulaşamıyor
ve aydınlar kendini yitirdi

sınıfta akıldı ilim kurulu

bilim kurulu kaçırıldı fide istenmiyor

meteoroloji hava tahminlerini bıraktı

nefsinize haciz uyarıları yapıyor

iki kasık öteden bir can daha gidiyor

genetik ve metafizik baronlaştı

dünya sağlık örgütü imha edildi

gates cebinin derdinde

aşı savaşı başladı

beyaz saray karıştı

kuleden anons:

- 42 bin elon musk uzay boşluğundan kaçak geçiyor

Aydın Zeyfeolu

NORMAL a

normal gol'den arta kalan sonbahar alevisi
anzaklar'la yaşıt iken istanbuldan düştüğüm
kâfi çığlık bir duadan lefter'in sitemine
cehennemde vapur da var konu komşu da

açık huydan öcü kopan selanik söylencesi
ezan vakti beka yumdum özlemim ne tuttuysa
varlığına vergi çökmüş eşikte anormal türk
eskiden balkanlar vardı fakat sevişmemişiz

Özgür Balaban

Üç Konum At Boğazıma

devlet kemik gelişimimi tamamladığıma ikna oldu

hamid devrinden kaçak bir at

toynakları kış lastiğı

toynakları ile kaçırdı beni

anlamaya çalıştım istanbul'u, para trafiğini

eller kokladım, ellerinden anlıyorum

babamın eli mesai

benimki daha kokmuyor

bahar geliyor saçlarını salmış

bahar beli etekli

anne yüzüm hangi yüzyılın yakışıklısı?

zihin hovardalığı kimyaya aykırı

ne zaman bahar görsem babasından istiyorum

üç çizik at şahdamarıma
üç çizik at üçü de baba
ilki kemiğimden etimden et
ana rahmine düştüğümden beri danişıklı dövüşçü
ikinci ona buna üfürüyor, üfürükçü
nietzsche sıktı ona yüzyıl önce
acilde kaybettik ikinci cihan harbinde
üçüncü köprü başında haraç kesiyor dumrul
boomer daddy göstermedi hiç sevgisini
önemsemem manken bacağı kadar
üç baba çiz şahdamarıma, üç keskin konum at
azrail yolu bulsun boğazıma.

Alihan Çetiner

Phoinike'ye Son Bakış

geldiler.

kırılğan, ellerinde üvendire.

kuştan hafif.
ökseden ince, gemilerle geldiler.
/

efsaneye göre kartaca kuruldu.

İşittim, sözdür bilinmeyen.

biblos-ta istila.
biblos-ta kıyım.

bildim, suyu duralamaz ölüm.

biblos-ta -z harfi.

gördüm, kavgadır söylenen.

biblos-ta.
mö.

kral ahiram öldü.
fenikeliler kara yazgılıdır.
/

yam bir şehri fısıldıyor.
deniz diyor.

deniz.

kan ve su.

Ahmet Doğruer

Eski Müfrezeler

buzun kırıldığı suyun başında ordu
sahte değil bu yaşanan ricat
büyük anlatılar kazığa çekilirken
karl popper’i köpürttü vasat
esrik bir dünya düzenine yakışan
şebeke suyuna boca edilmiş prozac

renklerin imlediği akışkan kimliklerin
etrafında dolanan eski müfrezeler
bulunduğu kabın şeklini alırken
zincirlerinden kendini göndere çeken sınıf
semâda bir tufan tohumu

almanca gevelemekte akademi çevreleri
fransızca konuşanların dili kesildi
uçakla bildiri dağıtılan bir çağdan
bildirilerden uçak yapılan bir çağa geçtik
alp dağları geçilmez değil oysa halâ
“aut viam inveniam aut faciam”

Ömer Burçin Özkişi

Oyun Sonu

Şimdilerde arşivimi gizli tutuyorum

Başlatmadan saatimi

Gezintiye çıkıyorum altmış dört karelik alanımda

Alanım kaos

At e7 çatal atıyorum vezire

Hayal meyal ütöpik dünya dışı

Gerçek distopik değil

Uyarı

Bu dizede sansür yasası uygulanmamıştır.

Hard rock

Metallica

Yuh yuh

iman edenler dinleyin

Alırız kahvemizi yudumlarımız büyük bir gururla Türk kahvesi

Konuşuruz Hatayspor defansını

Sporu severiz Müslüman topçuları ve onların gol sevinçlerini

Konuşuruz marangozları

İçi boşaltılmış marangozları

Konuşuruz

Boşluğu

Deha'yı

Jessica'yı

Oyun sonu

Piyon çıkar Debord aldık mı

şimdi bir sonraki hamleyi

Konuşuruz.

Görkem Özçelik

Parodiden Pastişe Yolun Devamında Poetika: Yıkımların Farkında Olmak

“ (...) çünkü tragedya, insanlar değil eylemleri, yaşamı, mutluluğu ya da yıkımı taklit eder; ve mutluluk ya da yıkım, eylemin içindedir; hedeflediğimiz son da bir durum değil, bir eylemdir.”

Aristoteles*

Toplumlar umutsuzluğa ve yoksulluğa terk ediliyorsa buna karşı koyan sanat, parodiden ajitasyon mizahına güçlü bir şekilde ilerler. Dramadan bu yana tragedyanın, realistik ve yüksek bir sanat biçimi olarak edebiyat içerisindeki şiirde karşılık bulduğu söylenebilir. Böylelikle hem yıkımlar hem de kabuk atımları, poetikanın anahtarı olur. Şiir sayesinde terkip edilen, dokslara yüklenen, aklın kanunlarını bulan parodi; gerektiğinde de pastişin, gölgesini yırtan bir kuşa yedek gölge olduğunu tanıtlar.

Aristoteles’in Poetika’sında geçen şu cümleyi trajik aktarımla tümleyebiliriz *“ kötülüğün her türünü ele almaz, gülünç olanı, yani çirkinliğin belli bir kısmını ele alır. ”* Nitekim yoksulluğu, çirkinlik haliyle okuruz ve buradan yükselecek mücadeleyi ifade ederken tercihimiz şiirsel sorgulamalardan yana olur. Şiirsel sorgulama hareketi sadece bir şahıs olmayan kanıtlar bütünü geliştirmek adına ilerletilebilir. Kuvvetlerin rastgele bir oluşum içinde dağıtılarak tahliye edebilirliği gözden kaçmaz. Metabolizmasına dönen figürlerin yürüyüşü, dağınık gruplar halinde bir araya gelmesi, kendi içinde soruşturma kapsamına giren ve kendisinden başka her şeye katışıklı oluşu sözümsememize olanak sunar.

Uyumsuzluğun önemi, yerleşik ve periyodik haritaları bozan kararlı yıkımın ardından daha fazla yükseltilir. Nem ve çürüme bağlamında dünyayı anlamaya, kurtarmaya izin veren ifadelerimiz bunu mülklüleştirmeden herkesin kılabilir. Bunun nedeni kendi eksiklikleriyle genişleyen bir evrende öğrenme arzusuna sahip olmasıdır. Diğerine/ ötekine şahit olabiliriz; izleyicisini yaratır, şiir. Pek bir hak verdiğim bir diğer kısımda düşünselin söze inisiyatifini aktarması kısmıdır *“düşünceler, söze gerek kalmadan yeterli düzeyde ortaya konabiliyor olsaydı, ne gerek kalırdı ki konuşmaya?”* değil mi?

*Aristoteles, (1998), Poetika. Çev: İsmail Tunalı, Remzi Kitabevi, 7. Basım, İstanbul

Sultan Gülsün

Rapli Gece

“gölün gölgesinde”

duygularla doyuramadığım düşünceler var

iki ölü anne iki ölü baba sahibiyim

ve iki abla yine ve güller

bin zaman kapattım kendime yerinden

kaldırılmış bir akşam

kayıp kilitler, dan! dan!

bak bunlar ipincecik saatler

çelişkinin hayvanlarıyla soluyan

benden uzak maddeler var

haklıyız, anlaşılır bu doğrudan

ben bunu hasan’a desem

hasan bunu anlar hemen

anlar ve çekilir yüreği yüreğimden

sonrasında sandığım

kalır kendine

çelişki susar, dan! dan!

her çocuğun omzunda

görünmez bir çocuk daha

gölüşür ipince saatler

yutkurum kendimi
yakup'un iğnelerinde
bir kapı aralığı kadarım
ederim, o kadar
ederim o kadar

verseler de bir dünya büyütemem
ben ılığım, büyümüşüm zaten
söğüt demiş miydim daha önce size?

ilk kez diyorum söğüdü
esneten bir düşünce var
ve bir düşünce daha var
sokak uçlarında tıklalı
bin kuş gibi görünen
cemile'nin ellerinde
cemile'nin ellerinde ne var?

saydılar bir sayı gibi seni ismail
irem ter içinde yatağında
su oldu irem, ismail su oldu irem!
benden uzak maddeler var demiş miydim?
sana değil ismail bu tekerleme
bak bunlar ipincecik saatler
kapıların aralığından başka neyimiz var?

korkuyorum ben ismail
bin zaman kapandı içimize
zamanlar bizi ne çok seviyor böyle
su muyuz biz, o yüzden mi
gölgelerin üstüne düştüğü
baltalar mı var odamızda?
artık böyle bir zaman mı yaşanan
gülün gölgesinde

rapli gece indiğinde bir kimine korkunç gelen kuyu
rapli gece indiğinde bir aklın küreği
cemile aklı çok seviyor
bildiği en güzel şey bu
ne kadar yumuşak kapılarınız
dokununca açılıyor

ayırmadım hiç kimseyi bir gülden bir cesedi

ayırmadım hiç kimseyi bir gülden bir cesedi
teni vardır tarihin yepyeni bir gösteriyi
anamlı kılan tüyleri
yeşil otlar gibi ürperir
herkesin bildiği ve
herkesin ortak bir kahkahayla kabul ettiği
bildiğimiz o şey
bir türkünün evi
bir sözün dişleri

sür hasan kendini zamanın ucuna
aç kollarından insan çıkacak mı?

çık ar bence hasan rapli gece indiğinde
bir sabah
istif zamanın altından
bir zaman daha çıkar
kara kurbağa gibi durmuş hissiz
uyuşuk bakar bize
sana da bana da bakar bu kurbağa hasan
bu kurbağa zamanın kendisidir hasan
hiç demiş miydim sana zamanı?
zaman var hasan
gülün gölgesinde

şehirlerden haber getiren
sana dünyalardan dünya getiren
irem su oldu gitme hasan
rapli gece indiğinde yanımda ol
sular çıkacak içimizden
kimsenin yüzüne vurulmamış sular
ve zincirler dağılacak
güz yaprakları gibi
sandığım vuruyor, dan! dan!

(...)

soruya gün yetmez uyanırım
su bulurum kendime
gize unutmuş adların aniliği
aniliği zamanın geç kuşun kanadı
buğudan bir ilk adım seker içimde
iki kanatlı dar masa açılır mutfağa
erimez su bir sümbül
çürür ipek
kırlangıç uçar

ortalama bir keder inilir
zorlasan yuvarlanır
tümü yaşamlığın, ince
ve yeşil olan yaşamlığın
tortop olan yaşamlığın, belki bir odanın
öksürük dolu içine yuvarlanır

tütün gibidir
Selanik
kurur güneşte
kendi kendine
kan tüter akasya
ılık
bir gedik

parçalanmış olanları düşünmem bugün
elleri olanlar için kahvaltı hazırlarım
remzi geçer zamandan
hasan geçer zamandan
irem geçer zamandan
cemile geçer zamandan

zar düşe güller gölgelenir
pencerede koyu bir koku
yarım tuğla yarım sıva
düz çatı sac kaplama
kurt çürüğü içime nasıl bir duygu
kurulduysa bugün, diyorum
sayılsın, ay! bu ölümler bende
bir gülme oluyor

bir köydeyim ben
bir köydeyim ben
görebilirim kuşları yıkanırken

ıslık rüyalarının içindeyim
ve kör bitkilerin arkadaşımı
öyleyim
zımnî heceler saçan
bölünmelerim var zımnî
öyle zımnî yükseklerde
adil sesler meydanında

daha ben ne çok adlarda
yumuşak evlerin terini çekerim üstüme
gülün kör uykusunda açan güneş gibiyim

uykunun gölgesi mi olur, ama olur!
aslen ben gül yatağında uyuklayan bir gölgeyim
görünce bir karınca beni
ister beni “gelmiyor musun bana” diye sorar

geleceğim karınca
geleceğim sana

rapli gece döndüğünde
bir akşam saati işten eve
kalbi gül gibi uyuyacak karınca
gelecek sana
kalbi gül gibi uyuyacak karınca

(...)

İsmail’in Kolları’nda
ben senin kollarında ismail
gördüğüm nara
duyduğum suya
inanırım

ter küllerinde yere dökülmüş zamana
yıl kulları bilinç kusar, dan dan!
kırkı birden demir sesi
çıkar dışarı
bir kimliğe yeniden
kimlik yemek için aç
dışarı ben senin kollarında ismail
üstüme bir karanfil yığını
sarılısam tümüne ben ölü değil miyim?
karanfil yesem doyar mıyım dünyaya
adımları yağmur içinde yankılanır
adımları evlere döner yankılanır

ben çamur değilim ismail
kolların sıcak insana benziyor
kulağıma sürtüyor nefesin
başım sallanıyor kollarında
Nejat rengi bir sallantı
Lokman rengi bir sallantı
adların aniliği ne bir sabah
ne de bir gece
parlıyor karanfilin üstünde
bırak şimdi beni ismail

düşmüş gibi olmam
ve sürüklenmem hiç bir çamurda
ellerimi tutan ipte ben bir ad olmam

yüzümün içinde giz bin yüzü Zağlar görsün

(...)

Kayışların sesi ile Cer Gündüzü

cer gündüzü var altı ile yedi arasında

ser tarihin adlarını yazan

iç melek ağacında melek olmayan

melekli bir melek var

saat tutan elinde

kurumuş yaralar

bir elde kaç yara olur bilmem

saat tutan elinde bir çok yara var

cer gündüzü bu yarayı sarar

bir saatçiğine

kayışların sesini susturur

bu arada suyu

konuşmamıza izin verilir

bir saatçiğine

kalbim iki yandan uzar

bembeyaz çarşafklar değişir

yüz derimiz kıtır kıtır kazınır

sırayla en güzel kokanımız

konusur

konusur

herkesin dişleri görünür
herkesin dişlerinin göründüğü saate
Cer Gündüz'ü denir
severek dişlerini açar gündüze
kayışlar renklidir
her rengi alır ısı
görünür sevgi en uzak pencereden
en yakın pencereye kadar bir sevgi
ısınır

demiş miydim, kalbim iki yandan uzar
sokaklar gibi uzar karışır şehre

yüzümün içinde giz bin yüzü Zağlar görsün

(...)

Cer Saat'i sona erdi

cılız korkuya tüm makam
parlak güneşe yanar tarih
üç kuşa sergerdan
pır pır olur
dize dediğin

dört sermaye açılır içimde
biri bitki biri et biri su biri ad

nüfus kuyusunda varım ben de
nergis konuşur gibi
ben de konuşurum iç günlerde
Zep!

sandığımı unutmam, dan! dan!
sandığını unutmaz insan, dan! dan!

Zep kuyusunda
ılık saçar Selanik, dedem ölür, fırıncı İrfan ölür,
cemile henüz yoktur bu ölümlerde
Muş kurulmamış Dar hiç olmamıştır
Trap! Trab! Trab! derken güneş kulları
Selanik yürüyüp Rod! Rot! Rod! Op!
dağında bul ki ben neredeyim?
ün çokluğu Zep sütü
bembeyaz
ne kar ne yurt Zep
dönmez nergise

(...)

Nedir Zep?

ilkeli kumaşlar dikilmiş
tam ölçü yusufun boyuna uygun
yusuf olur olmadık yerlerde
ıkar Zep'e
ay bahçelerine, findık gölgelerine
deniz uçlarına ve isterse
bin dönüm ilerine girer
on bin dönümü e böler bir hızla
ama ne hızdır yusufunkisi
geçtiği yeri ayırır durduğu yeri
böler
boynu sanki yüz boyun
kopar ip
koşar yusuf
her ağırlığı ve söz de dahil taşır
nergis tanımaz yusuf susmayı sever
kabuğunda açık kılıç desenleriyle gezer
Zep!

(...)

Ekmeğe uygun bir sabah

sıra bana geldi yakup inceldim sanki
ılık kendimi olur dediğim
zamanlara açıkça zaman dedim ilk kez
yakup sen de demişsindir belki
ılık söylemişsindir istediğini
desem mi ekmeğe uygun bir sabah
yakup bir susam gibi üstünde zamanın
olabilir miyim sorsam bir ekmek
kuyusu demeyeyim en iyisi kimseye
üşünür kış sırtımda ellerim yağlı
en çok kuytuda kalan evler ısınıyor
gülümser bana kış gülü kalmıştır
budanmamış bir dizede gülme akıl
yine de selam verir birbirine
ben inanırım herkesin yaşadığı bir köy vardır
hasan benim önceki sıramdır diyebilirim
konuşamadığı zamanlar çok olunca
karnını ezer konuşurum onunla
ellerimde yediği artık ne varsa
diyelim bir keçidir bir kuzudur
kenesini söker alırım iki parmağımla
hiç alet gerekmez bana sıra bendedir

saat sayılmadığı için henüz selamlıyızdır
aman öyle bir sevgiliyiz ki sorsanız hasanla
kaç kişi yatarız bir yatakta ve hala öyle
isterseniz inanmayın zamana
zaman büyüyecek mi bilmem ben yazayım
çok sıramız var daha güneşlerden
uykuya düşman dediler ben inanmadım ama
ne deseydim inandılar heceyi taşıdım
uyurken kurdun kuşun bile görmediği
zamanlar duydum söylemem

(...)

Kalanlar Aramızda

oğul kuyusu sanıyorlar suyun içini
yokmuş! bağılıyor cemile
kalanlar aramızda
su yokmuş deniyor duyulur cemilenin sesi
iki gözünde kırk dağ resmi
kim çizmişse yüzyıl var diyelim eskiye yakın
parlar yüreğinde su kalanlar aramızda
yokmuş denir cemilenin uykusunda
ne hayvanlar gezer bilir misiniz
ne hayvanlar gezer kır gibidir cemile
çok taş döşemiştir aşağıdan yukarıya
yokmuş ya su için cemileye gülme gelir

yokmuş dediğın anda
kalanlar aramızda yakuba benzemez
derisi ince değıl kalın bir uğultu tıkanmış
bir meşe gölgesine gitmek ve meşenin
nerden geldiğini kimsenin bilmediğı
serin içine uzanmak istediğini söylemedi mi
cemile? söylemiştir sesi oğul kuyusu o lanet
yutmuştur belki de bilmiyorsanız eğer cemileyi
aşağı bakın bir çamur içinde oynaşan bin
karıncayı görür insanın yüreğı görmesin mi?

kalanlar aramızda
güveler
kalanlar aramızda
gülünür gülünmesin mi?

dünyaya diyeyim ne çok ad verdiler

Erden Kahveci

Yayıma Hazırlayan: Dolunay Aker
Ekip: Ferit Sürmeli, Ömer Burçin Özkışı,
Aykut Akgöl, Görkem Özçelik, Dilay Kababıyk.
Kapak Tasarım: Erman Akçay

No: 8, Antakya, 2021